

ikke beri. — Vædringsforslagene under Nr. 98 og 99 vedrøre Valles Lærebog. Det er et Spørgsmaal, hvorom der ikke har dannet sig noget egentlig afgjort Flertal i Udvalget; thi jeg maa med Hensyn til mit Navn gjøre den Bemærkning, som jeg har gjort tidligere, at, naar jeg ikke paa Finantsloven tager nogen særlig Reservation med Hensyn til alle saadanne kirkelige Spørgsmaal, saa har dette ikke anden Grund end den, at jeg ikke finder det fornødent at gjøre denne Bemærkning ved hvert enkelt Forslag. Jeg har sagt det een Gang for alle, og jeg antager derfor ikke, at jeg behøver at gjentage det. Der eksisterer altsaa ikke noget virkeligt Flertal i Udvalget om dette Spørgsmaal, kun et formelt, idet jeg kun har sluttet mig til den ene af Siderne for ikke at gjøre nogen Afvigelse fra den Regel rolig at lade mit Navn staa ved Vædringsforslagene uden Hensyn til deres kirkelige Karakter. Det har med Hensyn til denne Bog viist sig, at Ingen længere ønsker at forpagte dens Udgivelse, thi det er ingen god Forpagtning; man tjener ikke Meget derved. Nu kunde man synes, at Seminariefonden selv skulde udgive denne Lærebog, og man har paaregnet, at det vilde medføre en Indtægt af 90 Kr. aarlig. Det har imidlertid været under Overveelse i Udvalget, hvorvidt det overhoved er nødvendigt, at det Offentlige sørger for, at denne Lærebog bliver udgivet, og derom har der været forskjellige Meninger. Den Paastand synes idetmindste mig at have den største Rimelighed for sig, at der ikke er overordentlig megen Brug for denne Bog, men adskillige ærede Medlemmer, og deriblandt flere, som ere særlig inde i den Slags Ting, paastaa, at, da den endnu bruges i forskjellige Seminarier, bør den forelægges. Nu er det imidlertid meget tvivlsomt, om man derfor behøver at lade det Offentlige sørge for Bogens Udgivelse. Der er mange Bøger, som bruges omkring i Landet, uden at det Offentlige tager sig af dem. Jeg skal dog ikke udtale nogen bestemt Mening derom; jeg antager nemlig, at de andre Medlemmer af Udvalget ville fremsætte deres Grunde i denne Sag. — Vædringsforslaget under Nr. 100 er vistnok tilstrækkelig begrundet i Betænkningen; jeg skal i alt Fald ikke komme ind derpaa her. — Forslaget under Nr. 102 er bekendt fra i Hjør. — Der er ikke flere Vædringsforslag, før vi komme til § 26. Der findes Vædringsforslag under Nr. 162, vedrørende Cand. mag. la Cour til Udvikling af Fonotelegrafien. Det vil være de Herrer bekendt, at der har været ført Strid i Bladene om denne Fonotelegrafis praktiske og videnskabelige Værd, og det har ogsaa været under Overveelse i Udvalget, om man nu atter i Nar burde gaa til at give denne Bevilling. Udvalget har i saa Henseende været i Tvivl og har forespurgt hos Telegrafdirektøren om Sagens praktiske Betydning. Svaret fra Telegrafdirektøren vil findes aftrykt i Betænkningen, men det er et meget

diplomatiisk Svar, og jeg tror ikke, at de Herrer ville faae ret Meget ud af det. Udvalget har dog troet i det Mindste endnu i Nar ikke at burde modsætte sig denne Bevilling. Sagen er nemlig den, at selv om der er reist alvorlige Indvendinger mod Opfindelsens Betydning, er det dog i høi Grad tvivlsomt, hvem der har Ret og hvem ikke, og det er ikke muligt for Folkethinget at afgjøre dette. Der kan ganske vist ansøres en Del for, at Folkethinget ikke med Statens Midler skal støtte et Foretagende, som der er overveiende Sandsynlighed for ikke vil føre til noget nyttigt Resultat i videnskabelig eller praktisk Henseende; men paa den anden Side kan der ogsaa siges overordentlig Meget imod, om Folkethinget ved at tage Part i en Strid vilde forhindre et virkelig betydningssfuldt videnskabeligt Forsøg, som kunde faae en ikke ringe Betydning for Fremtiden. Det er forekommet os, at den rigtigste Stilling, som Folkethinget kunde indtage i denne Sag, var en neutral Stilling, men selvfølgelig kan Folkethinget ikke derfor gaa videre end til en vis, rimelig Grændse. Man har derfor villet give denne Bevilling for i Nar, men jeg tror at burde udtale med det Samme, at man ikke kan vente Bevilling givet mere end for dette Finantsaar, forudsat naturligvis, at der ikke fremkommer noget Nyt, som Ingen har anet, thi dette er selvfølgelig altid Forudsætningen for deslige Bevillinger. — Det Vædringsforslag, som er fallet til § 21 af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtreds (Clausen) skal jeg foreløbig ikke udtale mig nærmere om, idet jeg antager, at den ærede Forslagsstiller selv vil omtale det.

Scavenius: Jeg skal paa Finantsudvalgets Mindretals Vegne udtale mig om enkelte af de foreliggende Forslag. Hvad det første angaar, nemlig Forslag under Nr. 25 til § 9, om de saa meget omtalte saakaldte Stiftsmidler, da kan jeg ikke se rettere, end at Forslaget i og for sig er af overordentlig uskyldig Bestaafenhed. Hvad der nærmest maatte kunne indvendes derimod, vilde være, at det ikke havde sin rette Plads paa Finantsloven, og at det i ethvert Fald ikke havde sin rette Plads paa Nr. 9. Mindretallet har ikke havt nogen tilstrækkelig Grund til at tiltræde Forslaget, men skal forøvrigt heller ikke tilraade noget Medlem af Thinget at stemme imod det; jeg vil afholde mig fra at stemme om det. — Paa § 21 komme vi til Forslaget om det kongelige Theater og Kapel. Dette Forslag har Mindretallet ikke kunnet tiltræde. Flertallets Forslag gaar ud paa at søre Theatrets Stilling tilbage til Tilstanden før Finantsloven 1856—57. Den tidligere Tilstand blev imidlertid forandret ved Forslag fra Regeringen og med Tilslutning fra Folkethinget, idet man fra begge Siderne havde sølt Ulemperne ved den da bestaaende Tilstand. Jeg skal ikke negte, at dette Forslag har sine For-